

tipološki in snovni dualizem v južnoslovenski ornamentiki kot izražajo nekateri ornamenti. — Sestri Lj. in D. Janković sta prispevali s področja ljudskih plesov s solidnim znanjem napisan članek »Neke karakteristike orskih igara u Srbiji«.

Z velikim zgodovinskim in etnološkim znanjem je napisan članek izpod peresa N. Zupaniča »Imena rodbin, domov in naselij kot pomožni viri za zgodovino migracij ter nekoliko belokranjskih primerov«. Članek je pisan z ono znanstveno-etnološko iskro, ki je značilna za vsa avtorjeva dela. Historiografija običajno beleži migracije celih narodov, ugotavlja avtor, ker so vezane na večje politične, ekonomske in verske spremembe. O migracijah manjšega značaja z enega terena na drugega pa po navadi ni besede v zgodovinopisju ali pa poročajo o tem le redki kronisti. Izvršitev te medsebojne infiltracije se še danes jasno kaže v domačih hišnih imenih »prišverkih«, kot jim pravijo v Beli krajini, ki povedo, od kod se je ta ali ona družina priselila. Tako so se n. pr. Brinci iz Gribelj preselili čez Kolpo, t. j. iz hrvatskega Brinja, Moravci iz Krasinca so prišli iz moraviške župnije na Mrežnici itd. Te avtorjeve ugotovitve se krijejo tudi z dialektološko karto.

Povezovanje arheološkega študija z etnološkim se izraža v člankih »Crnci po Balkanskom poluotoku«, »Ka problemu narodnog nakita« in v spisu M. Grbića »Preistorija i etnografija«, kjer razpravlja avtor o vprašanju skupnega razmerja prehistorije in etnografije. Skupne poteze obeh ved skuša prikazati na posameznih primerih. Avtorjeva ugotovitev, da se prehistorija bavi s študijem človeške kulture v preteklosti, etnografija pa raziskuje ljudsko kulturo predvsem v sedanosti, je popolnoma pravilna. Glede razmejitev in odnosa etnografije do drugih ved (arheologije, antropologije itd.) pa bi bilo potrebno še marsikaj povedati.

O splošno muzejskih problemih in delovanju beograjskega ter črnogorskega muzeja pa pišejo avtorji Vlahović, Drobnjaković in Kulišić.

Dela slovenskih, srbskih in hrvatskih etnografov v »Zborniku Etnografskog muzeja u Beogradu« nam pričajo, da je študiranje in razlaganje etnografsko-etnoloških problemov doseglo tudi pri nas tisto znanstveno raven, ki jo v večini tujih dežel moremo ugotoviti že pred drugo svetovno vojno, in to ne samo na področju materialne, marveč tudi socialne in duhovne kulture.

Marija Jagodic

Zbornik za narodni život i običaje Južnih Slavena. Knjiga 54. Antropogeografska ispitivanja. Uredili: akademik Dragutin Boranić i prof. dr. Ivo Rubić. Zagreb 1950. Štr. 508.

Ante Radić je zasnoval ZNZO kot izrazito etnografsko publikacijo in dosedANJI letniki so se do zadnjih let tega izročila držali v veliko korist hrvaške, delno pa tudi ostale južnoslovenske etnografije. Oznaka nove serije pa kaže, da izdajateljica ali nima dovolj gradiva v dosedANJI smeri, ali pa se ji zdi iz drugih razlogov potrebno, razširiti pojem ljudskega življenja tudi na tista področja, ki jih obravnavajo etnografiji sorodne vede. Zdi pa se nam, da je velika škoda, če rušijo ustaljeno tradicije s publikacijami, ki bi mogle iziti v drugem okviru.

Pričujoča knjiga vsebuje v celoti spis Andre Jutronića: Naselje i porijeklo stanovništva na otoku Braču. Čudno je, da je ta naslov označen le na platnicah, ne pa v delu samem. Nejasni naslov bi mogel zavesti, da bi pričakovali res etno- in antropogeografsko oznako naselij, čeprav prinaša spis zgolj zgodovinsko gradivo iz matičnih župnijskih knjig in nekaterih drugih rokopisnih virov, pa tudi iz literature o naseljih in doseljivanju prebivalstva od 16. stoletja naprej. Pogrešamo bodisi v uvodu ali zaključku vsaj kratkega splošnega rezultata iz gradiva, ki bi ga dvignil iz sedanjega lokalnega pomena v širši okvir.

Vilko Novak